

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 740/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval 110 sťažností obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 1249965713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19587/2013), sp. zn. E 1249969113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19588/2013), sp. zn. E 1249974113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19589/2013), sp. zn. E 1249973813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19590/2013), sp. zn. E 1249973913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19591/2013), sp. zn. E 1249974213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19592/2013), sp. zn. E 1249971313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19593/2013), sp. zn. E 1249971113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19594/2013), sp. zn. E 1249950613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19595/2013), sp. zn. E 1249969413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19596/2013), sp. zn. E 1249956813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19597/2013), sp. zn. E 1249917613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19598/2013), sp. zn. E 1249933713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19599/2013), sp. zn. E 1249936113

z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19600/2013), sp. zn. E 1249871013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19601/2013), sp. zn. E 1249867513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19602/2013), sp. zn. E 1249867313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19603/2013), sp. zn. E 1249950713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19604/2013), sp. zn. E 1249950813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19605/2013), sp. zn. E 1249944013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19606/2013), sp. zn. E 1249942113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19607/2013), sp. zn. E 1249941913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19608/2013), sp. zn. E 1249916613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19609/2013), sp. zn. E 1249918113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19610/2013), sp. zn. E 1249916813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19611/2013), sp. zn. E 1249872013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19612/2013), sp. zn. E 1249871213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19613/2013), sp. zn. E 1249861213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19614/2013), sp. zn. E 1249879613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19615/2013), sp. zn. E 1249936913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19616/2013), sp. zn. E 1249918013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19617/2013), sp. zn. E 1249910613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19618/2013), sp. zn. E 1249910813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19619/2013), sp. zn. E 1249911013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19620/2013), sp. zn. E 1249915513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19621/2013), sp. zn. E 1249920013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19622/2013), sp. zn. E 1249951113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19623/2013), sp. zn. E 1249917513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19624/2013), sp. zn. E 1249905613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19625/2013), sp. zn. E 1249879713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19626/2013), sp. zn. E 1249938013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19627/2013 a sp. zn. Rvp 19647/2013), sp. zn. E 1249977013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19628/2013), sp. zn. E 1249938113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19629/2013), sp. zn. E 1249941013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19630/2013), sp. zn. E 1249937513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19631/2013), sp. zn. E 1249960713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19632/2013), sp. zn. E 1249917713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19633/2013), sp. zn. E 1249941513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19634/2013), sp. zn. E 3249998913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19635/2013), sp. zn. E 1249906613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19636/2013), sp. zn. E 1249884413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19637/2013), sp. zn. E 1249918313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19638/2013), sp. zn. E 1249910413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19639/2013), sp. zn.

E 1249905513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19640/2013), sp. zn. E 1249933813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19641/2013), sp. zn. E 1249966513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19642/2013), sp. zn. E 1249918913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19643/2013), sp. zn. E 1249890713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19644/2013), sp. zn. E 1249890513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19645/2013), sp. zn. E 1249960513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19646/2013), sp. zn. E 1249916013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19648/2013), sp. zn. E 1249918413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19649/2013), sp. zn. E 1249944213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19650/2013), sp. zn. E 1249944513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19651/2013), sp. zn. E 1249941613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19652/2013), sp. zn. E 1249941413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19653/2013), sp. zn. E 1249920113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19654/2013), sp. zn. E 1249881313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19655/2013), sp. zn. E 1249890413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19656/2013), sp. zn. E 1249884313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19657/2013), sp. zn. E 1249890313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19658/2013), sp. zn. E 1249944313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19659/2013), sp. zn. E 1249936613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp19660/2013), sp. zn. E 1249944413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19661/2013), sp. zn. E 1249896313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19662/2013), sp. zn. E 1249896213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19663/2013), sp. zn. E 1249918713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19664/2013), sp. zn. E 1249880113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19665/2013), sp. zn. E 1249863113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19666/2013), sp. zn. E 1249863013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19667/2013), sp. zn. E 1249862913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19668/2013), sp. zn. E 1249862413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19669/2013), sp. zn. E 1249862313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19670/2013), sp. zn. E 1249861813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19671/2013), sp. zn. E 1249918613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19672/2013), sp. zn. E 1249918513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19673/2013), sp. zn. E 1249956913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19674/2013), sp. zn. E 1249974013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19675/2013), sp. zn. E 1249960313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19676/2013), sp. zn. E 1549943313 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19677/2013), sp. zn. E 1249906813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19678/2013), sp. zn. E 1249920213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19679/2013), sp. zn. E 1249919413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19680/2013), sp. zn.

E 1249970513 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19681/2013), sp. zn. E 1249954913 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19682/2013), sp. zn. E 1249970813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19683/2013), sp. zn. E 1249971013 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19684/2013), sp. zn. E 1249969213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19685/2013), sp. zn. E 1249954713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19686/2013), sp. zn. E 1549943113 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19687/2013), sp. zn. E 1549943213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19688/2013), sp. zn. E 1249960213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19689/2013), sp. zn. E 1249956413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19690/2013), sp. zn. E 1249975813 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19691/2013), sp. zn. E 1249970613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19692/2013), sp. zn. E 1249884213 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19693/2013), sp. zn. E 1249881613 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19694/2013), sp. zn. E 1249881413 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19695/2013) a sp. zn. E 1249906713 z 10. júla 2013 (sp. zn. Rvp 19696/2013) a takto

rozhodol:

1. 1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 19587/2013, sp. zn. Rvp 19588/2013, sp. zn. Rvp 19589/2013, (sp. zn. Rvp 19590/2013), sp. zn. Rvp 19591/2013, sp. zn. Rvp 19592/2013, sp. zn. Rvp 19593/2013, sp. zn. Rvp 19594/2013, sp. zn. Rvp 19595/2013, sp. zn. Rvp 19596/2013, sp. zn. Rvp 19597/2013, sp. zn. Rvp 19598/2013, sp. zn. Rvp 19599/2013, sp. zn. Rvp 19600/2013, sp. zn. Rvp 19601/2013, sp. zn. Rvp 19602/2013, sp. zn. Rvp 19603/2013, sp. zn. Rvp 19604/2013, sp. zn. Rvp 19605/2013, sp. zn. Rvp 19606/2013, sp. zn. Rvp 19607/2013, sp. zn. Rvp 19608/2013, sp. zn. Rvp 19609/2013, sp. zn. Rvp 19610/2013, sp. zn. Rvp 19611/2013, sp. zn. Rvp 19612/2013, sp. zn. Rvp 19613/2013, sp. zn. Rvp 19614/2013, sp. zn. Rvp 19615/2013, sp. zn. Rvp 19616/2013, sp. zn. Rvp 19617/2013, sp. zn. Rvp 19618/2013, sp. zn. Rvp 19619/2013, sp. zn. Rvp 19620/2013, sp. zn. Rvp 19621/2013, sp. zn. Rvp 19622/2013, sp. zn. Rvp 19623/2013, sp. zn. Rvp 19624/2013, sp. zn. Rvp 19625/2013, sp. zn. Rvp 19626/2013, sp. zn. Rvp 19627/2013, sp. zn. Rvp 19628/2013,

sp. zn. Rvp 19629/2013, sp. zn. Rvp 19630/2013, sp. zn. Rvp 19631/2013,
sp. zn. Rvp 19632/2013, sp. zn. Rvp 19633/2013, sp. zn. Rvp 19634/2013,
sp. zn. Rvp 19635/2013, sp. zn. Rvp 19636/2013, sp. zn. Rvp 19637/2013,
sp. zn. Rvp 19638/2013, sp. zn. Rvp 19639/2013, sp. zn. Rvp 19640/2013,
sp. zn. Rvp 19641/2013, sp. zn. Rvp 19642/2013, sp. zn. Rvp 19643/2013,
sp. zn. Rvp 19644/2013, sp. zn. Rvp 19645/2013, sp. zn. Rvp 19646/2013,
sp. zn. Rvp 19647/2013, sp. zn. Rvp 19648/2013, sp. zn. Rvp 19649/2013,
sp. zn. Rvp 19650/2013, sp. zn. Rvp 19651/2013, sp. zn. Rvp 19652/2013,
sp. zn. Rvp 19653/2013, sp. zn. Rvp 19654/2013, sp. zn. Rvp 19655/2013,
sp. zn. Rvp 19656/2013, sp. zn. Rvp 19657/2013, sp. zn. Rvp 19658/2013,
sp. zn. Rvp 19659/2013, sp. zn. Rvp 19660/2013, sp. zn. Rvp 19661/2013,
sp. zn. Rvp 19662/2013, sp. zn. Rvp 19663/2013, sp. zn. Rvp 19664/2013,
sp. zn. Rvp 19665/2013, sp. zn. Rvp 19666/2013, sp. zn. Rvp 19667/2013,
sp. zn. Rvp 19668/2013, sp. zn. Rvp 19669/2013, sp. zn. Rvp 19670/2013,
sp. zn. Rvp 19671/2013, sp. zn. Rvp 19672/2013, sp. zn. Rvp 19673/2013,
sp. zn. Rvp 19674/2013, sp. zn. Rvp 19675/2013, sp. zn. Rvp 19676/2013,
sp. zn. Rvp 19677/2013, sp. zn. Rvp 19678/2013, sp. zn. Rvp 19679/2013,
sp. zn. Rvp 19680/2013, sp. zn. Rvp 19681/2013, sp. zn. Rvp 19682/2013,
sp. zn. Rvp 19683/2013, sp. zn. Rvp 19684/2013, sp. zn. Rvp 19685/2013,
sp. zn. Rvp 19686/2013, sp. zn. Rvp 19687/2013, sp. zn. Rvp 19688/2013,
sp. zn. Rvp 19689/2013, sp. zn. Rvp 19690/2013, sp. zn. Rvp 19691/2013,
sp. zn. Rvp 19692/2013, sp. zn. Rvp 19693/2013, sp. zn. Rvp 19694/2013,
sp. zn. Rvp 19695/2013) a sp. zn. Rvp 19696/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré
bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 19587/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne
neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. augusta 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“), základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia.

Z obsahu sťažností vyplýva, že žalobami podanými Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka proti odporkyni – Slovenskej republike domáhala podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená práve postupom a rozhodovaním okresného súdu. Sťažovateľka v týchto žalobách uviedla, že všetkých sudcov okresného súdu považuje pre ich pomer k veci a k účastníkom konania za zaujatých, preto žiadala, aby „... v zmysle ust. § 12 OSP... nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania“.

Uvedené konštatovania sťažovateľky okresný súd vyhodnotil ako námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu a za jej podanie uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok, s čím sa sťažovateľka nestotožnila a v ďalšej časti sťažností rozsiahlo argumentuje, prečo ňou v žalobách uvedené skutočnosti nebolo možné považovať za uplatnenie námietky

zaujatosti v zmysle ustanovení § 15a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a teda že okresný súd pochybil, ak jej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok, pretože *„Nešlo o spoplatniteľnú námietku zaujatosti“*, pričom touto argumentáciou sťažovateľka odôvodnila aj svoje odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu ukladajúcim jej zaplatiť súdny poplatok za námietky zaujatosti, avšak tieto rozhodnutia sťažovateľka aktuálnymi sťažnosťami nenapáda.

Sťažnosťami podanými ústavnému súdu sťažovateľka napáda rozhodnutia krajského súdu vydanými vo vykonávacích konaniach začatých pre účely núteného vymoženía súdnych poplatkov za námietky zaujatosti, ktoré jej boli právoplatné uložené už uvedenými rozhodnutiami okresného súdu (nútený výkon rozhodnutí) a ktoré sťažovateľka dobrovoľne nezaplatila. V relevantnej časti odôvodnenia sťažovateľka vyjadrila svoje presvedčenie, že v súvislosti s vydaním týmito ústavnými sťažnosťami napádaných rozhodnutí krajského súdu o nariadení výkonu rozhodnutia príkázaním pohľadávky oprávneného (krajský súd – justičná pokladnica) odpísaním z účtov povinného – sťažovateľky, došlo k zásahu do ňou označených základných práv, a to z dôvodu, že krajský súd týmito rozhodnutiami zablokoval jej finančné prostriedky vo väčšom rozsahu, ako bolo nevyhnutné, pretože krajský súd tú istú vymáhanú sumu z jednej a tej istej pohľadávky zablokoval vo viacerých bankách na viacerých účtoch sťažovateľky, čím došlo k blokácii finančnej sumy niekoľkonásobne prevyšujúcej hodnotu pohľadávky oprávneného (krajského súdu – justičnej pokladnice). S touto okolnosťou sťažovateľka spája zásah do jej práva na pokojné užívanie majetku, pretože účel exekúcie sa dal dosiahnuť zablokovaním jedného jej účtu v jednej banke. Týmto zároveň podľa presvedčenia sťažovateľky bolo dotknuté aj jej základné právo na dobrú povesť v očiach bánk.

Podľa názoru sťažovateľky výklad § 305 OSP urobený všeobecným súdom je neudržateľný, pretože vedie k *„absurdnému a zákonodarcom určite nezamýšľanému a predovšetkým protiústavnému následku. Blokácia všetkých a akýchkoľvek bankových účtov sťažovateľa s cieľom vymoženía sumy 66,- EUR nie je v okolnostiach daného prípadu proporcionálna k základnému právu vlastníť majetok a právu na pokojné*

užívanie majetku.“. Rovnako je sťažovateľka presvedčená, že „Súdom nariadený výkon rozhodnutia, kedy všetky banky majú povinnosť vykonať úhradu justičnej pohľadávky z akéhokoľvek účtu vedeného v banke pre sťažovateľa a to opakovane a viacnásobne, je neprípustný.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažností na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že krajský súd označenými rozhodnutiami porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Zároveň sťažovateľka navrhla napadnuté rozhodnutia krajského súdu zrušiť, veci mu vrátiť na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Takisto sťažovateľka žiadala vydať dočasné opatrenia, ktorými by ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí krajského súdu.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, odvolávajúc sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde možno aj v konaní o sťažnosti

podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19587/2013, sp. zn. Rvp 19588/2013, sp. zn. Rvp 19589/2013, (sp. zn. Rvp 19590/2013), sp. zn. Rvp 19591/2013, sp. zn. Rvp 19592/2013, sp. zn. Rvp 19593/2013, sp. zn. Rvp 19594/2013, sp. zn. Rvp 19595/2013, sp. zn. Rvp 19596/2013, sp. zn. Rvp 19597/2013, sp. zn. Rvp 19598/2013, sp. zn. Rvp 19599/2013, sp. zn. Rvp 19600/2013, sp. zn. Rvp 19601/2013, sp. zn. Rvp 19602/2013, sp. zn. Rvp 19603/2013, sp. zn. Rvp 19604/2013, sp. zn. Rvp 19605/2013, sp. zn. Rvp 19606/2013, sp. zn. Rvp 19607/2013, sp. zn. Rvp19608/2013, sp. zn. Rvp19609/2013, sp. zn. Rvp 19610/2013, sp. zn. Rvp19611/2013, sp. zn. Rvp 19612/2013, sp. zn. Rvp19613/2013, sp. zn. Rvp 19614/2013, sp. zn. Rvp 19615/2013, sp. zn. Rvp19616/2013, sp. zn. Rvp 19617/2013, sp. zn. Rvp19618/2013, sp. zn. Rvp19619/2013, sp. zn. Rvp19620/2013, sp. zn. Rvp 19621/2013, sp. zn. Rvp19622/2013, sp. zn. Rvp19623/2013, sp. zn. Rvp 19624/2013, sp. zn. Rvp 19625/2013, sp. zn. Rvp19626/2013, sp. zn. Rvp 19627/2013, sp. zn. Rvp19628/2013, sp. zn. Rvp 19629/2013, sp. zn. Rvp 19630/2013, sp. zn. Rvp 19631/2013, sp. zn. Rvp 19632/2013, sp. zn. Rvp19633/2013, sp. zn. Rvp 19634/2013, sp. zn. Rvp 19635/2013, sp. zn. Rvp 19636/2013, sp. zn. Rvp 19637/2013, sp. zn. Rvp 19638/2013, sp. zn. Rvp 19639/2013, sp. zn. Rvp 19640/2013, sp. zn. Rvp 19641/2013, sp. zn. Rvp 19642/2013, sp. zn. Rvp 19643/2013, sp. zn. Rvp 19644/2013, sp. zn. Rvp19645/2013, sp. zn. Rvp19646/2013, sp. zn. Rvp 19647/2013, sp. zn. Rvp 19648/2013, sp. zn. Rvp 19649/2013, sp. zn. Rvp 19650/2013, sp. zn. Rvp 19651/2013, sp. zn. Rvp 19652/2013, sp. zn. Rvp 19653/2013, sp. zn. Rvp 19654/2013, sp. zn. Rvp 19655/2013, sp. zn. Rvp19656/2013, sp. zn. Rvp 19657/2013, sp. zn. Rvp 19658/2013, sp. zn. Rvp19659/2013, sp. zn. Rvp19660/2013, sp. zn. Rvp 19661/2013, sp. zn. Rvp 19662/2013, sp. zn. Rvp 19663/2013, sp. zn. Rvp 19664/2013, sp. zn. Rvp 19665/2013, sp. zn. Rvp 19666/2013, sp. zn. Rvp 19667/2013, sp. zn. Rvp 19668/2013, sp. zn. Rvp 19669/2013, sp. zn. Rvp 19670/2013, sp. zn. Rvp 19671/2013, sp. zn. Rvp 19672/2013, sp. zn. Rvp 19673/2013, sp. zn. Rvp 19674/2013, sp. zn. Rvp 19675/2013, sp. zn. Rvp 19676/2013, sp. zn.

Rvp 19677/2013, sp. zn. Rvp 19678/2013, sp. zn. Rvp 19679/2013, sp. zn. Rvp 19680/2013, sp. zn. Rvp 19681/2013, sp. zn. Rvp 19682/2013, sp. zn. Rvp 19683/2013, sp. zn. Rvp 19684/2013, sp. zn. Rvp 19685/2013, sp. zn. Rvp 19686/2013, sp. zn. Rvp 19687/2013, sp. zn. Rvp 19688/2013, sp. zn. Rvp 19689/2013, sp. zn. Rvp 19690/2013, sp. zn. Rvp 19691/2013, sp. zn. Rvp 19692/2013, sp. zn. Rvp 19693/2013, sp. zn. Rvp 19694/2013, sp. zn. Rvp 19695/2013) a sp. zn. Rvp 19696/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnú a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v jej tvrdení, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu z dôvodu, že na základe týchto uznesení došlo k „*zablokovaniu tej istej sumy vo viacerých bankách a na viacerých účtoch sťažovateľky*“, a to aj napriek tomu, že nebola splnená požiadavka nevyhnutnosti zásahu do práva na pokojné užívanie majetku, pretože účel exekúcie sa podľa sťažovateľky dal dosiahnuť zablokovaním iba jedného jej účtu v jednej banke, čo má vyplývať aj z dikcie § 305 až § 307 OSP, ako aj z nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 255/2010 z 30. júna 2011 (bod A). Podľa sťažovateľky sa „... *blokovanie účtov nedeje v súlade so zákonom je zároveň aj neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v očiach bánk, u ktorých má vedené blokované účty. Existuje teda aj zásah do práva na ochranu dobrej povesti podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR.*“, ako aj k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľky, ktorej bol zamedzený prístup k jej majetku v miere presahujúcej nevyhnutnosť (bod B).

A. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s označenými článkami ústavy a dohovoru sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd konal v rozpore so zákonom, keď „... *rozhodol o blokácii prostriedkov na siedmich bankových účtoch...*“, keďže zo znenia § 305 až 307 OSP vyplýva, že „... *zablokovať možno len jeden účet v jednej banke...*“.

Predmetom konaní v preskúvaných veciach bolo nútené vymáhanie súdneho poplatku, ktorý je v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych pohľadávkach“) súdnou pohľadávkou z rozhodovacej činnosti a inej činnosti súdov, pri ktorej vzniká poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Podľa § 4 ods. 3 zákona o súdnych pohľadávkach výkonným orgánom príslušným na vymáhanie súdnych pohľadávok pre celé územie Slovenskej republiky je justičná pokladnica pri krajskom súde (ďalej len „justičná pokladnica“), pričom podľa § 6 ods. 4 zákona o súdnych pohľadávkach

vymáhanie súdnej pohľadávky začína justičná pokladnica z úradnej moci. V súlade s § 14 ods. 1 zákona o súdnych pohľadávkach na výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy a prikázaním pohľadávky sa použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 303 ods. 1 OSP výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu v tuzemskej banke alebo pobočke zahraničnej banky sa uskutoční jej odpísaním z účtu do výšky prisúdenej pohľadávky s príslušenstvom.

Podľa § 305 OSP na návrh oprávneného súd rozhodne o nariadení výkonu rozhodnutia uznesením, v ktorom prikáže banke alebo pobočke zahraničnej banky, aby po tom, čo sa jej doručí nariadenie výkonu rozhodnutia, zablokovala sumu zodpovedajúcu pohľadávke s príslušenstvom z účtu povinného až do vymoženia pohľadávky alebo do zastavenia výkonu rozhodnutia, ak súd neurčí inak, a uhradila ju po právoplatnosti uznesenia oprávnenému a súčasne zakáže povinnému, aby po tom, čo sa mu doručí nariadenie výkonu rozhodnutia, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva.

V súlade s § 306 OSP nariadenie výkonu rozhodnutia sa doručí oprávnenému, povinnému a banke alebo pobočke zahraničnej banky; banke alebo pobočke zahraničnej banky sa doručí do vlastných rúk.

Podľa § 307 ods. 1 a 2 OSP o tom, že uznesenie o nariadení výkonu súdu nadobudlo právoplatnosť, súd upovedomí banku alebo pobočku zahraničnej banky; toto upovedomenie súd doručí banke alebo pobočke zahraničnej banky do vlastných rúk. Banka alebo pobočka zahraničnej banky vyplatí potom pohľadávku z účtu povinného.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy majúcej základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých

medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

Ústavný súd konštatuje, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie v konečnom dôsledku k zjavnej nespravodlivosti, a teda ku kolízii s materiálnym chápaním ochrany ústavnosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

Sťažnosťami napadnutými uzneseniami krajský súd nariadil výkon právoplatných rozhodnutí o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok vo výške v každom prípade 66 € a to prikázaním pohľadávky oprávneného – krajského súdu, justičnej pokladnice odpísaním z účtov povinnej sťažovateľky (v siedmich presne označených peňažných ústavoch a bankách) a zároveň krajský súd prikázal peňažným ústavom a bankám povinnej, aby po doručení napadnutých uznesení sumu zodpovedajúcu pohľadávke oprávneného zablokovali a túto uhradili po právoplatnosti napadnutých uznesení na účet štátnej pokladnice, pričom napokon súčasne sťažovateľke zakázal, aby po doručení napadnutých uznesení nakladala s prostriedkami na účte v peňažných ústavoch a bankách do výšky pohľadávky a jej príslušenstva.

Keďže sťažovateľka sa v sťažnostiach podaných ústavnému súdu argumentačne dovoľáva rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 255/2010 z 30. júna 2011 v tom zmysle, že „... *kritériom a zároveň hranicou pre rozsah blokačnej povinnosti účtov povinného je*

predovšetkým celková výška pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva... “, ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v označenom náleze vyslovil, že účelom zakotvenia práva oprávneného, resp. jemu zodpovedajúcej povinnosti banky zablokovať účty povinného na základe príkazu na začatie exekúcie, je predbežne, rýchlo a účinne zabezpečiť sumy na účtoch povinného v takej výške, aby následný výkon exekúcie na podklade exekučného príkazu bol čo najefektívnejší. Ústavný súd sa v označenom náleze priklonil k extenzívnemu výkladu príslušného ustanovenia Exekučného poriadku, podľa ktorého ak príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke sa vzťahuje aj na sumy, ktoré dôjdu na účty povinného po tom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, uvedené ustanovenie sa týka nielen tých účtov, ktoré boli zriadené, resp. existovali v čase doručenia príkazu na začatie exekúcie, ale aj na účty, ktoré boli zriadené v období medzi dorúčením príkazu na začatie exekúcie a exekučným príkazom.

Podľa názoru ústavného súdu časová neobmedzenosť pôsobenia exekúcie podľa príslušného zákonného ustanovenia zodpovedá jeho zmyslu a účelu, ktorým je ochrana výkonu judikovaného práva veriteľa v tom smere, aby bol reálne ochránený pred takými dispozíciami dlžníka, ktorými by uspokojenie pohľadávky veriteľa z dlžníkových účtov bolo zmarené, preto bolo nevyhnutné § 98 Exekučného poriadku analogicky uplatňovať aj na novozriadené účty povinného v čase po doručení príkazu na začatie exekúcie s cieľom naplniť zámer a účel citovaného zákonného ustanovenia.

V súlade s dosiaľ uvedeným ústavný súd zastáva názor, že práve sťažovateľkou proklamovaný doslovný gramatický výklad predovšetkým § 305 OSP nezodpovedá zmyslu a účelu označeného ustanovenia, ktorým je aj v tomto prípade ochrana výkonu judikovaného práva oprávneného, v súlade s ktorou je nevyhnutné predbežne, rýchlo a účinne zabezpečiť sumy na účtoch povinného v takej výške, aby následný výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky bol čo najefektívnejší.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, ktorá s odkazom na názor ústavného súdu vyjadrený v náleze sp. zn. I. ÚS 255/2010 z 30. júna 2011 podotýka, že kritériom a zároveň

hranicou pre rozsah blokačnej povinnosti účtov povinného je predovšetkým celková výška pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva, ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že predmetom preskúmania v rámci tohto konania pred ústavným súdom je celkom 109 napadnutých uznesení krajského súdu (jedno identické uznesenie krajského súdu je napádané dvakrát, pozn.) o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného v sume po 66 €, pričom o ďalších 106 identických sťažnostiach sťažovateľky ústavný súd konal v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 353/2014, takže celková výška pohľadávky oprávneného voči povinnej sťažovateľke vypočítateľná zo všetkých týchto pred ústavným súdom napádaných uznesení predstavuje sumu 14 190 € (bez príslušenstva) a je teda v okolnostiach namietaných prípadov tým faktorom, ktorý determinuje a zároveň ospravedlňuje zabezpečenie peňažných prostriedkov formou blokácie sumy zodpovedajúcej jednotlivej pohľadávke 66 € a jej príslušenstva na viacerých účtoch a vo viacerých bankách a peňažných ústavoch povinnej sťažovateľky. Uplatnenie príliš formalistického výkladu § 305 OSP a blokácia jedného účtu v jednej banke by v okolnostiach namietaných prípadov mohli viesť k pozbaveniu možnosti oprávneného domáhať sa úspešne uspokojenia svojich pohľadávok v rozsahu vyplývajúcom z exekučných titulov.

Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že justičná pokladnica v súlade s § 5 zákona o súdnych pohľadávkach hromadnou výzvou, ktorú si sťažovateľka prevzala 30. apríla 2013, vyzvala sťažovateľku na dobrovoľné plnenie, táto však na výzvu nereagovala a súdne pohľadávky nezaplatila, v dôsledku čoho bol následne nariadený výkon rozhodnutí prikázaním pohľadávky. Samotná sťažovateľka sa teda svojím vlastným správaním pričiniť o blokáciu finančných prostriedkov na svojich účtoch v peňažných ústavoch a bankách.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že *„Núteným a opakovaným zrazením sumy 66,- EUR zo všetkých a akýchkoľvek bankových účtov sťažovateľa pred rozhodnutím o náhrade škody a nemajetkovej ujmy dôjde k vzniku ďalšej škody“*, ústavný súd dodáva, že v dôsledku vydania napádaných uznesení krajského súdu, ktorými bol nariadený výkon rozhodnutí (exekučných titulov), v skutočnosti nedošlo k zrazeniu sumy pohľadávky z viacerých účtov

vo viacerých bankách a peňažných ústavoch povinnej sťažovateľky, tak ako to sama tvrdí, pretože v súlade s § 307 ods. 1 a 2 OSP k samotnému zrazeniu príslušnej sumy pohľadávky oprávneného z účtu povinného dochádza až potom, ako krajský súd doručí príslušnej banke alebo peňažnému ústavu upovedomenie o tom, že uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia nadobudlo právoplatnosť, pričom banka alebo peňažný ústav až následne vyplatí pohľadávku z účtu povinného. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd doručoval upovedomenie o nadobudnutí právoplatnosti napadnutých uznesení krajského súdu o nariadení výkonu rozhodnutia len jednej z bánk povinnej sťažovateľky, ktorá následne poukázala vymáhané pohľadávky z účtu sťažovateľky, na základe čoho krajský súd následne vo vzťahu k ostatným peňažným ústavom a bankám uvedeným v napadnutých uzneseniach výkony rozhodnutí zastavil v súlade s § 268 ods. 1 písm. d) OSP. Ku vzniku škody teda týmto spôsobom vo vzťahu k sťažovateľke nedošlo.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažností dospel k záveru, že sú zjavne neopodstatnené, a preto ich z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa „nezákonnosti kreácie justičnej pohľadávky“ v prípadoch, kde odvolací súd v konaní o jej odvolaniach proti exekučnému titulu uznal jej argumenty a „*preto malo(i) byť uznesenie(a) o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zrušené...*“, že tieto argumenty boli, resp. mali byť predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu na základe sťažností podaných proti uzneseniam príslušných súdov o uložení jej povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti (tzv. exekučné tituly).

B. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu ústavný súd

považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj právo podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj tieto časti sťažností ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd sťažnosti sťažovateľky odmietol, bolo už bez právneho významu rozhodovať o jej ďalších návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014